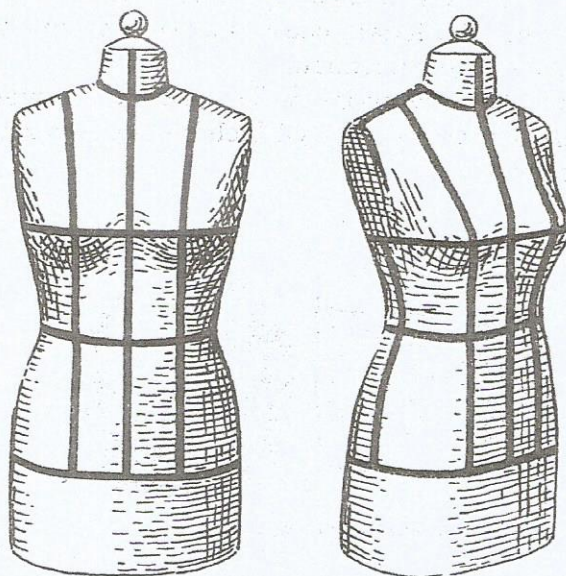

Rysunek z natury manekina krawieckiego

Skróty perspektywiczne manekina

Znajomość podstawowych zasad perspektywy zbieżnej jest potrzebna do właściwego zrozumienia fasonów żurnalowych przedstawionych na figurach ludzi, a więc podlegających pozornym zmianom perspektywicznym. Poszczególne części ubioru włożone na figurę człowieka są zbliżone do brył obrotowych: spódnica — do stożka ściętego, karczek — do przepołowionego wzdłuż osi walca, rękaw, kołnierzyk, pasek — do walców. Aby zaznaczyć się ze skrótami perspektywicznymi odzieży, obserwowaliśmy je początkowo na regularnych bryłach graniastych i obrotowych. Teraz zajmiemy się skrótami linii prostych i eliptycznych na manekinie krawieckim.

Rys. 100. Manekin w różnym ustawieniu z pomocniczymi liniami odzieży

Manekin służy do modelowania odzieży. Jest on odtworzeniem korpusu ludzkiego od podbródka aż za linię bioder. Na manekinie rysuje się lub upina z pasków papieru linie ułatwiające modelowanie na nim odzieży (rys. 100). Wzdłuż manekina, pośrodku przodu, przeprowadza się oś symetrii. Jest to linia bardzo ważna. Na niej stykają się dwa brzoła kołnierza, na niej krzyżują się klapy i na niej leży zazwyczaj kłamek paska. Od tej linii odmierzamy równe odległości na kieszenie i inne detale fasonu, który planujemy rozmieścić symetrycznie. Następują

niami niezbędnymi do modelowania są linie poziome: talii, bioder, linia największej wypukłości gorsu i podkroju szyi. Poza tym linie szwów barkowych i bocznych oraz dwie linie pionowe przebiegające przez najwyższe punkty gorsu.

Jeśli manekin jest ustawiony półprofilem, linie ulegają zniekształceniu perspektywicznemu. Ponadto połowa korpusu, bardziej oddalona od widza, wydaje się węższa niż połowa znajdująca się bliżej (rys. 100 b). Wszelkie podziały występujące na obu połowach manekina ulegają odpowiednim skrótom perspektywicznym. Linie poziome wyginają się w zależności od położenia względem horyzontu. To samo dotyczy dolnej krawędzi manekina.